

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Ing. K. S.**, zast. Mgr. Janem Škopem, advokátem, se sídlem Slivenecká 6, Praha 5, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště v Českých Budějovicích**, se sídlem Lidická 11, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 2. 2014, č. j. 10 A 102/2013 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce podal dne 5. 9. 2013 u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, které se měl žalovaný (a dále i Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích) dopustit tím, že nereagoval na opakovaný podnět ze dne 25. 5. 2013, jímž žalobce žádal o opravu údajů v katastru nemovitostí týkajících se pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítim.

[2] Žalobce poukázal na skutečnost, že již podáním ze dne 5. 10. 1998 žádal o opravu údajů zapsaných v katastru nemovitostí u pozemků p. č. 2843/4 a 2843/2 v k. ú. Třítim. Žalovaný na základě tohoto podnětu rozhodnutím ze dne 22. 3. 1999 opravil údaje katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/2 v k. ú. Třítim a částečně též u pozemku p. č. 2834/4 v k. ú. Třítim.

Žalobce však má za to, že neopravil všechny údaje v katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím tak, aby odpovídaly listinám (včetně geometrického plánu ze dne 30. 5. 1975, č. 762-201-227-75) na základě kterých byla tato nemovitost zapsána na list vlastnictví žalobce. Neopravené údaje katastru nemovitostí podle žalobce neodpovídají geometrickému a polohovému určení západní a části jižní hranice určené výše uvedeným geometrickým plánem. Žalovaný neuvedl, z jakého důvodu nedokončil započatou opravu údajů katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím a nedodržel § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). Chyba v údajích katastru nemovitostí vznikla podle žalobce obnovou operátu ke dni 2. 12. 1987. Další důkaz o chybných údajích katastru nemovitostí k pozemku p. č. 2843/4 a porušení zákona ze strany žalovaného podle žalobce představuje úřední záznam vyhotovený žalovaným dne 8. 9. 2004, v němž je uvedeno, že geometrický plán č. 762-201-227-5 není platným a určujícím pro geometrické a polohové určení vlastnických hranic pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím. Žalovaný dává v údajích katastru nemovitostí přednost uživatelským hranicím zjištěným při obnově operátu, před vlastnickou hranicí uvedenou v listinách, konkrétně v naposledy uvedeném geometrickém plánu. Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že žalovaný tím, že v řízení ukončeném rozhodnutím ze dne 22. 3. 1999 opravil pouze částečně údaje katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím, rozhodoval o vlastnickém právu žalobce, což mu nepřísluší. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud uložil žalovanému provést opravu údajů katastru nemovitostí tak, aby u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím odpovídaly listinám založeným ve sbírce listin katastru nemovitostí a uhradil žalobci náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 26. 2. 2014, č. j. 10 A 102/2013 – 39, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává. Krajský soud předeslal, že předpokladem pro uplatnění žaloby na ochranu proti nečinnosti je existence řízení, u kterého se předpokládá jeho ukončení vydáním rozhodnutí či osvědčení a toto řízení není dosud ukončeno. Poukázal na skutečnost, že žalobce dne 1. 4. 2013 učinil podání v záležitosti nečinnosti ve věci návrhu na opravu chyby ze dne 5. 10. 1998, které se vztahuje k parcelám č. 2843/2 a 2843/4 v k. ú. Třítím a v němž uvádí, že žalovaný je po dobu celých 15 let nečinný, v důsledku čehož žalobce nemůže nakládat s celou svou nemovitostí.

[4] Krajský soud shledal, že žalobce dovozuje, že řízení bylo zahájeno jeho podnětem ze dne 1. 4. 2013, uplatněným podle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve věci návrhu žalobce na opravu chyby ze dne 5. 10. 1998, na základě kterého byly projednávány chyby v údajích katastru nemovitostí ohledně pozemků p. č. 2843/2 a p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím. Řízení z roku 1998 je podle krajského soudu zapotřebí odlišit od podání učiněného žalobcem dne 1. 4. 2013 a doručeného katastrálnímu úřadu dne 3. 4. 2013. Řízení zahájené na základě podání žalobce z 5. 10. 1998 bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 1999, č. j. OR-323/1998. Toto rozhodnutí je v právní moci. Není tu proto žádné neukončené řízení z té doby. Skutečnost, že žalobce svým podáním ze dne 1. 4. 2013 projevuje názor, že nebyl opraven jeden ze zlomových bodů, neznamená, že řízení zůstalo neukončeno. Jestliže žalobce byl názoru, že takovou chybu je zapotřebí opravit, bylo zapotřebí využít opravné prostředky umožňující obranu proti rozhodnutí, které nahlíží jako nesprávné. Jestliže tak neučinil, nelze se nápravou vadného rozhodnutí domáhat prostřednictvím procesní ochrany proti nečinnosti správního orgánu. V souzené věci je proto zapotřebí vycházet z toho, že řízení zahájené na základě podání žalobce ze dne 5. 10. 1998 je ukončeno a nejedná se o situaci, kdy podání bylo vyřízeno pouze částečně a předmět řízení zůstal nevyčerpán.

pokračování

[5] Krajský soud poznamenal, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze vydání rozhodnutí domáhat pouze ve lhůtě 1 rok ode dne, kdy marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí. Jestliže bylo řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí ukončeno pravomocným rozhodnutím, pak žádné řízení neběží již od března 1999. Dále je podle krajského soudu třeba vzít na zřetel, že přednost před využitím procesního prostředku na ochranu proti nečinnosti má právě žaloba proti rozhodnutí správního orgánu. Takové rozhodnutí bylo v roce 1999 vydáno a tímto rozhodnutím bylo řízení skončeno. Právní názor žalobce, že oprava hranic pozemku p. č. 2843/4 k. ú. Třítím nebyla správně provedena, byl právě tím důvodem, který žalobce měl vést k využití opravného prostředku ve formě odvolání, což se však nestalo. Nevyužití opravného prostředku nelze nahrazovat podáními v záležitosti nečinnosti správního orgánu.

[6] Žalobce své podání ze dne 1. 4. 2013 podřadil ustanovení § 42 správního řádu, s tím, že nečinnost v záležitosti opravy chyby v katastru nemovitostí trvá po dobu 15 let. Soud vycházel z obsahu tohoto podání, ze kterého vyplývá, že řízení z roku 1998 zůstalo neskončeno a konstatoval, že se jedná o podnět ve smyslu § 42 správního řádu. V důsledku takového podání ještě není zahájeno žádné řízení, což znamená, že neběží žádné řízení, jehož výsledkem by mělo být vydání rozhodnutí. Toto žalobcovo podání bylo dne 23. 4. 2013 vyřízeno sdělením žalovaného. Za rozhodující krajský soud označil, že neběží žádné řízení, jehož výsledkem by mělo být vydání správního rozhodnutí, a proto podmínka probíhajícího řízení ve smyslu § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) splněna není a nejsou tak dány podmínky pro využití žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Shodná situace by podle krajského soudu vyvstala, i pokud by na podání žalobce bylo nahlíženo jako na stížnost na postup správního orgánu, protože žalobcovo podání z 1. 4. 2013 bylo vyřízeno písemným sdělením a vyřizování stížností podřaditelné žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu není. Argumentací žalobce dovozuji, že ohledně předmětné parcely jsou v katastru nemovitostí evidovány chybné údaje, se krajský soud nezabýval, protože se jedná o výhrady věcné povahy, které nelze posuzovat v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, v němž soud výlučně hodnotí, běží-li správní řízení a to není předepsaným způsobem ukončeno. Krajský soud tak uzavřel, že tu není žádné neskončené správní řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí ohledně hranice pozemkových parcel č. 2843/2 a č. 2843/4 v k. ú. Třítím, nejsou tudíž splněny požadavky § 79 s. ř. s. pro uplatnění takové žaloby a žaloba proto není důvodná.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž v první řadě označil za prokázané, že žaloba směřovala proti Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Českých Budějovicích (dále též „ZKI“) přičemž Katastrální úřad pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště v Českých Budějovicích byl uveden jako druhý žalovaný. Stěžovatel poukázal na svůj podnět ze dne 25. 5. 2013, který ZKI převzal dne 27. 5. 2013 a vyjádřil přesvědčení, že tímto podnětem postupoval v souladu s § 80 odst. 1 správního řádu. Dále poukázal na vyjádření k žalobě ze dne 2. 10. 2013, č. j. KÚ – 1852/2013-300-15000-2, v němž žalovaný uvedl, že mu nebylo předloženo shora uvedené podání žalobce ze dne 25. 5. 2013, proto nemohl být nečinný a zmínil, že předmětné podání bylo předloženo ZKI. Rovněž v přípisu krajského soudu ze dne 17. 10. 2013, č. j. 10 A 102/2013 – 20, je jako žalovaný uveden ZKI. Podle stěžovatele tak krajský soud jednal s nesprávným žalovaným, což představuje vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[8] Žalovaný (ZKI) byl podle stěžovatele prokazatelně nečinný, když na jeho podnět ve věci opravy chyby v údajích katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím nereagoval. Údaje katastru nemovitostí ke dni zaevidování podnětu dne 27. 5. 2013 byly prokazatelně

v rozporu s listinami, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že byl na svých právech poškozen nečinností správního orgánu, neboť část pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítim byla převedena do vlastnictví jiného vlastníka, stav katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítim nebyl ke dni 27. 5. 2013 odrazem práv a závazků vázících se k tomuto pozemku. Žalovaný (ZKI) neměl být vyloučen z přezkumu nečinnosti soudem, neboť jeho nečinnost zasáhla do základního práva stěžovatele vlastnit majetek chráněného Listinou základních práv a svobod. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 4 As 41/2008 – 88, podle kterého jak provedení, tak i neprovedení opravy chyby v katastrálním operátu znamená zásah do právní sféry účastníka řízení.

[9] Stěžovatel dále zmínil, že důvodem již zmíněného podnětu ze dne 25. 5. 2013 byla skutečnost, že žalovaný nereagoval na jeho předcházející podnět ze dne 1. 4. 2013 a že údaje v katastru nemovitostí týkající se pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítim ke dni podání tohoto podnětu neodpovídaly listinám, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu. ZKI na tento podnět nereagoval, přestože podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona má katastrální úřad povinnost na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu provést opravu chybných údajů v katastru nemovitostí. Podle stěžovatele tak byl ZKI nečinný.

[10] Stěžovatel ve svých podnětech na opravu údajů katastru nemovitostí poukazoval v rámci dokazování na svůj podnět ze dne 5. 10. 1998, kterému bylo pouze z části vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 1999. Vyjádřil přesvědčení, že toto rozhodnutí prokazuje, že správní řízení ve věci naposledy uvedeného podnětu bylo zahájeno, ale prokazatelně nebylo ukončeno. Kdyby bylo ukončeno, odpovídaly by údaje katastru nemovitostí relevantním listinám. Tak tomu však není.

[11] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podmínky pro vyhovění podané žalobě nebyly splněny. Hlavní důvod pro zamítnutí žaloby spatřuje žalovaný v tom, že mu nebylo doručeno podání žalobce ze dne 25. 5. 2013, měl dne 27. 5. 2013 obdržet, a proto nemohl být nečinný. Žalovaný dále poukázal na dřívější podání stěžovatele, v nichž se dovolával jeho nečinnosti (podání ze dne 20. 12. 2012, 9. 1. 2013 a 1. 4. 2013) a zmínil, že stejně jako ZKI v období od roku 1998 obdržel řadu podání stěžovatele vztahujících se k nemovitostem, které vlastní stěžovatel v k. ú. Týn nad Vltavou a v k. ú. Třítim (včetně pozemku p. č. 2834/4). Na základě těchto údajů bylo vedeno několik správních řízení o opravě chybných údajů v katastru nemovitostí, v jejichž rámci byla správnost údajů katastru nemovitostí včetně jejich souladu s údaji v listinách, které byly podkladem k provedeným zápisům, přezkoumána, o věci bylo vždy pravomocně rozhodnuto a ve většině případů byla příslušná rozhodnutí podrobena soudnímu přezkumu. Přehled podnětů, které stěžovatel činí ve vztahu k nemovitostem ve svém vlastnictví, čítá cca 100 položek. Vzhledem k tomu, že stěžovatelem jsou předkládána další a další podání sdělil mu žalovaný přípisem ze dne 5. 4. 2013, č. j. KÚ – 409/2013-300-15000-2, a ze dne 23. 4. 2013, č. j. PD-326/2013-301-2, že na jeho další podněty, pokud nebudou obsahovat žádné nové skutečnosti, nebude již reagováno a budou bez odezvy zakládány do spisu.

[13] V podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 5. 2014 se stěžovatel vyjádřil k závěrům, k nimž dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2010 č. j. 6 As 17/2010 – 72.

pokračování

[14] V replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že žalovaný podnět stěžovatele dne 20. 12. 2012 převzal, ale prokazatelně byl nečinný a nesplnil zákonnou povinnost uvedenou v § 8 katastrálního zákona. Řízení bylo zahájeno dnem 20. 12. 2012 a stav katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím nebyl ke dni 20. 12. 2012 odrazem práv a závazků vázících se k této konkrétní nemovitosti. V další části repliky stěžovatel uvedl výše již zmíněné skutečnosti týkající se předmětného pozemku.

[15] V doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 6. 2014 stěžovatel uvedl, že žalovaný nepopírá, že stěžovatel dne 9. 1. 2013 podal podnět ve smyslu § 42 správního řádu, aby žalovaný provedl opravu údajů katastru nemovitostí tak, aby u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím odpovídaly údaje katastru nemovitostí listinám založeným ve sbírce listin. Žalovaný byl povinen podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona provést opravu chyb v katastrálním operátu u uvedeného pozemku a v souladu s § 8 odst. 4 cit. zákona poslat stěžovateli oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl. Žalovaný však takto nepostupoval a porušil tak čl. 2 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že žalovaný správní orgán ani krajský soud nezpochybnily nesoulad údajů katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím s listinami, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu a nezmínily žádnou listinu, která by opravňovala žalovaného vést údaje katastru nemovitostí v současné podobě. Krajskému soudu i žalovanému stěžovatel vytknul, že neporovnaly údaje katastru nemovitostí s listinami, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že současný stav katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím není odrazem práv a závazků vázících se k této nemovitosti. Stěžovatel s tímto pozemkem nemůže nakládat v rozsahu, jak jej v roce 1976 koupil a jak byl zapsán na jeho list vlastnictví. Současné údaje katastru nemovitostí u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třítím podle stěžovatele prokazují, že část tohoto pozemku určená lomovými body č. 11 – 5, 11 – 6, 11 – 7, 11 – 8, 11 – 9, 520 – 135, 520 – 143, 520 – 136, 520 – 137, 520 – 138 a 45 – 7 byla žalovaným převedena jinému vlastníkovi.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel dovolává důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Podle § 79 odst. 1 s. ř. s., *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

[20] Podle odst. 2 téhož ustanovení, *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*

[21] Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona ve znění účinném v rozhodné době, *na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.*

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě namítal, že krajský soud jednal s nesprávným žalovaným – s Katastrálním úřadem pro Jihočeský kraj, Katastrálním pracovištěm v Českých Budějovicích na místo ZKI. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Otázku pasivní legitimity v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu řeší shora uvedený § 79 odst. 2 s. ř. s. Na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kde žalovaného určuje přímo zákon (viz § 69 s. ř. s.), tedy bez ohledu na to, zda jej žalobce nesprávně označí, v případě žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu určuje žalovaného vždy sám žalobce svým tvrzením. Ačkoli původně stěžovatel v žalobě označil za žalovaného vedle Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště v Českých Budějovicích, rovněž ZKI, z protokolu o jednání konaného u Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 2. 2014 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel při tomto jednání k výzvě soudu, aby upřesnil žalovaný správní orgán, za žalovaného výslovně označil výhradně Katastrální úřad pro Jihočeský kraj, katastrální pracoviště v Českých Budějovicích. Krajský soud proto nepochybil a postupoval v souladu s § 79 odst. 2 s. ř. s., pokud jako se žalovaným jednal s tímto správním orgánem, nikoli s ZKI. Jakkoli správnější by bylo, kdyby na základě výše uvedeného úkonu stěžovatele krajský soud řízení ve vztahu k ZKI zastavil, bylo by ryzím formalismem, kdyby pouze na základě tohoto procesního postupu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil. Věcně je totiž zřejmé, že krajský soud respektoval úkon stěžovatele, který je jako *dominus litis* oprávněn předmětem řízení disponovat, projednal žalobu v rozsahu, jak jej stěžovatel na výzvu soudu specifikoval a stěžovatele nijak na jeho právech nezkrátil. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že oprava chyb v katastrálním operátu je v pravomoci Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště v Českých Budějovicích (§ 8 odst. 1 katastrálního zákona), zatímco ZKI je oprávněn rozhodovat o případném opravném prostředku proti rozhodnutí katastrálního úřadu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel tvrdí, že o jeho návrhu na opravu chyb v katastrálním operátu vůbec nebylo rozhodnuto, mohl se z povahy věci nečinností dopustit pouze katastrální úřad, nikoli ZKI.

[23] Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzované věci se meritorně jedná zejména o posouzení otázky, zda žalovaný byl nečinný, pokud na základě podnětů stěžovatele podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona neopravil údaje zapsané v katastru nemovitostí o pozemcích p. č. 2843/2 a 2843/4 v k. ú. Třítim.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na svůj podnět ze dne 25. 5. 2013 a uvedl, že jej podal kvůli tomu, že žalovaný nereagoval na jeho předcházející podnět ze dne 1. 4. 2013. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel poukázal rovněž na svůj podnět ze dne 6. 1. 2013 doručený žalovanému dne 9. 1. 2013, v němž uvedl, že se jedná o podnět ve smyslu § 42

pokračování

správního řádu ve věci porušení vlastnického práva k pozemku p. č. 3484/3 v k. ú. Třítim, s nímž jako vlastník nemůže nakládat v rozsahu a v souladu s obsahem listin, na jejichž základě byl tento pozemek zapsán do katastru nemovitostí. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že současné údaje katastru nemovitostí neodpovídají těmto listinám.

[25] Podnět stěžovatele ze dne 1. 4. 2013 adresovaný ZKI a žalovanému se týkal údajné nečinnosti žalovaného ve věci návrhu stěžovatele ze dne 5. 10. 1998 na opravu chyb v údajích katastru nemovitostí u pozemků p. č. 2843/2 a 2843/4 v k. ú. Třítim. Stěžovatel v něm dále poukázal na skutečnost, že žalovaný provedl opravu chyb u pozemku p. č. 2843/2 v k. ú. Třimice a opravil i pět lomových bodů u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třimice. Další lomové body však neopravil. Stěžovatel žalovanému a ZKI vytýkal nečinnost, v důsledku které nemůže nakládat se svou nemovitostí a došlo k porušení jeho vlastnického práva.

[26] Podnět stěžovatele ze dne 25. 5. 2013 adresovaný ZKI se týkal nečinnosti ve věci návrhu na opravu chyb ze dne 5. 10. 1998 a nečinnosti žalovaného ohledně podání stěžovatele ze dne 1. 4. 2013.

[27] Nejvyšší správní soud má s přihlédnutím k obsahu výše uvedených podnětů stěžovatele za to, že krajský soud správně vystihl podstatu posuzované věci, když konstatoval, že v případě podání stěžovatele ze dne 1. 4. 2013 se jednalo o pouhý podnět uplatněný podle § 42 správního řádu, v němž stěžovatel poukazoval na způsob projednání jeho návrhu ze dne 5. 10. 1998 týkajícího se opravy chyb v údajích katastru nemovitostí ohledně pozemků p. č. 2843/2 a p. č. 2843/4 v k. ú. Třítim, kterým však nedošlo k zahájení správního řízení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž podání podnětu, kterým se podatel domáhá zahájení správního řízení z moci úřední, nezahajuje samo o sobě správní řízení, v němž by měl správní orgán povinnost vydat rozhodnutí, které by bylo možné vynucovat žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006-162). Také další závěry krajského soudu jsou řádně zdůvodněné, dopadající na posuzovanou věc a Nejvyšší správní soud se s nimi plně ztotožňuje.

[28] Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 9 As 76/2007 – 52, „*ve správním soudnictví se lze žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze, jak připomněl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 - 50, www.nssoud.cz, stejně jako v řadě dalších rozhodnutí, dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Dovolání se ochrany u správního soudu je omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpal, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo osvědčení však nikomu žalobní legitimace založena není a není založena ani pravomoc soudu rozhodovat v řízení proti jiné nečinnosti správního orgánu než proti takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení. V tomto směru je tedy určující, že pravomoc soudu k poskytnutí ochrany před nečinností správního orgánu vydáním rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. je dána jen tehdy, pokud je žalobou požadována ochrana proti nečinnosti správního orgánu spočívající v tom, že správní orgán o věci samé nerozhodl, či nerydal osvědčení, přestože tak byl v souladu se zákonem povinen učinit.*

[29] Z výše uvedeného je proto patrné, že citované ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. chrání před nečinností správního orgánu s důsledkem nerozhodování ve věci samé, nikoliv však před jinými procesními vadami rozhodnutí či správního řízení, nebo před rozhodnutími nezákonnými z hlediska práva hmotného (k tomu srovnej rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2004, č. j. 2 Ans 1/2004 - 64, publikovaný pod č. 670/2005 Sb. NSS).“

[30] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že správní řízení z roku 1998, jehož předmětem byla oprava údajů v katastru nemovitostí týkajících se pozemků p. č. 2843/2 a p. č. 2843/4 v k. ú. Třimice je zapotřebí odlišit od podání stěžovatele ze dne 1. 4. 2013. Rozhodující pro správné posouzení věci je, že toto správní řízení (jak vyplývá z přípisu žalovaného ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. PD-326/2013-301-2) již bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 22. 3. 1999, č. j. OR – 323/1998, které nabylo právní moci dne 12. 4. 1999, neboť stěžovatel nepodal odvolání. Nyní tedy neprobíhá žádné neukončené řízení týkající se opravy chyb v katastru nemovitostí k výše uvedeným pozemkům. Toho si je patrně vědom sám stěžovatel, když ve svých podáních poukazuje na § 42 správního řádu, který upravuje přijímání podnětu k zahájení řízení z moci úřední. Nejvyšší správní soud tak má za to, že ani námitka stěžovatele, v níž se dovolává nečinnosti žalovaného, není důvodná, neboť neprobíhá žádné správní řízení, v němž by připadal v úvahu postup podle § 80 odst. 1 správního řádu a v němž by mohlo dojít k nečinnosti žalovaného ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

[31] V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu slouží k odstranění jeho procesní nečinnosti, aby ten následně rozhodl o konkrétních právech a povinnostech účastníka řízení. Prostřednictvím žaloby proti nečinnosti se stěžovatel nemůže u soudu domáhat ochrany svých hmotněprávních subjektivních práv. K tomuto účelu slouží žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. Pokud stěžovatel nesouhlasil se způsobem opravy chyb k předmětným pozemkům v uvedeném rozhodnutí, měl proti tomuto rozhodnutí brojit opravnými prostředky (odvoláním, případně žalobou), nikoli podněty podle § 42 správního řádu a žalobou na ochranu proti nečinnosti více než 10 let poté, co toto rozhodnutí nabylo právní moci.

[32] Námitkou stěžovatele, že žalovaný byl povinen podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona provést opravu chyb v katastrálním operátu u pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třitim, není na místě se zabývat, neboť v posuzované věci se jedná o posouzení, zda žalovaný byl nečinný a nelze se zabývat věcným posuzováním hmotněprávních nároků stěžovatele. To samé pak platí v případě námítky stěžovatele, že část pozemku p. č. 2843/4 v k. ú. Třitim byla žalovaným převedena jinému vlastníkovi. K takovému úkonu navíc není žalovaný oprávněn.

[33] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na závěr, k němuž zdejší soud dospěl v rozsudku ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 As 17/2010 – 69, ve věci týchž účastníků, v němž uvedl, že „s opravou (zmenšením) výměry parcely č. 3484/3 byla spojena oprava (zvětšení) výměry jiných parcel ve vlastnictví stěžovatele, takže rozsah pozemkového vlastnictví stěžovatele zůstal nezměněn.“ S přihlédnutím k této skutečnosti nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněný neustále trvající a projevovaný intenzivní nesouhlas stěžovatele s údaji zapsanými v katastru nemovitostí u předmětných pozemků.

[34] Tvrzení stěžovatele, že žalovaný nereagoval na předcházející podnět stěžovatele ze dne 1. 4. 2013, není pravdivé, neboť z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný na tento podnět stěžovatele odpověděl výše již zmíněným přípisem ze dne 23. 4. 2013, č. j. PD-326/2013-301-2. Z obsahu správního spisu je dále patrné, že žalovaný reagoval i na jiné podněty a podání stěžovatele, postupoval vůči němu vstřícně a nelze mu tudíž cokoli vytknout ani v tomto ohledu.

pokračování

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu netrpí vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu